

Byla noc, velmi ponurá a temná. Na obloze nezářili hvězdy a měsíc byl skryt za závojem mlhy. Pršelo velmi hustě a vanul silný vítr. Zdálo se, že v tomto nečase, nemůže být snad a nikdo venku. Vracel jsem se domů, z obchůzky svého teritoria a vypadalo to, že se již nic zvláštního nestane a žádná událost nenaruší tuto poklidnou atmosféru. Ale, jak již to bývá: člověk míní a osud mění.

Náhle jsem zaslechl volání o pomoc. Byl to dívčí hlas a její volání bylo velmi naléhavé až zoufalé. Samozřejmě, že se neobjevil nikdo, kdo by jí byl ochoten v její nešťastné situaci pomoci. Nedalo se nic dělat, musel jsem se do toho vložit sám a pokusit se dívku zachránit. Dívku a tři násilníky jsem objevil v jedné zapadlé uličce na konci náměstí za hospodou. Dívka byl již velmi unavená a vyčerpaná neustálým odrážením útoků opilých mladíků. Když jsem se tam objevil já, tak boj na okamžik ustal a dívka si mohla alespoň na chvíli oddechnout. Jenom jsem tam tak stál a usmíval se na ty tři mládence, kteří dívku obtěžovali. Čekal jsem na jejich reakci. Ta přišla vzápětí: Jeden z mladíků se od svých kumpánů oddělil, podíval se na mě a řekl: „Co tak blbě čumíš, ty debile retardovanej. Koukej odsud' vysmahnout nebo přijdeš k úrazu.“ Jeho kámoši se hned rozchechtali a připojili se k jeho urážkám a nadávkám. Ale ani tehdy jsem nijak nezareagoval. Patrně se domnívali, že se leknu a uteču, jako by to udělala většina lidí. Ale u mě nic podobného nepřicházelo do úvahy. Naopak mne tato situace spíše pobavila, než abych z ní byl nějak nervózní.

Najednou se na mě všichni tři mladíci vrhli a chtěli mě zneškodnit. Nepočítali ovšem s mojí skrytou silou. Patrně se domnívali, že budu také snadnou kořistí. Ve skutečnosti se ovšem úlohy obrátili. Proměnil jsem se rychle na wampa a útočníky jsem roztrhal na kusy. Dívka na mě nevěřícně zírala a snažila se pochopit, co se vlastně stalo. Přiblížil jsem se k ní a chtěl jí pomoci ze země, ale ona se ulekla a trhla sebou. Přitiskla se ještě více ke zdi a celá se roztřásla zimou a strachem. Musel jsem ji uchopit za ruce a prudce s ní zatřást, aby se vzpamatovala. „Ty, ty přeci nejsi, neexistuješ. Upíři přeci nejsou. Nech mě být!“ křičela přímo hystericky a zdálo se, že bude opět volat o pomoc. To jsem samozřejmě nemohl potřebovat. Zasmál jsem se proto a řekl: „Jsem až dost skutečný a pomohu ti domů.“ Dívka však byla neoblomná: „Ne, nech mne být, ty zrůdo!“ Teprve nyní jsem si uvědomil, že jsem se ještě neproměnil zpátky v člověka, což jsem samozřejmě ihned učinil.

Dívka se mezitím trochu uklidnila a zeptala se: „Co se stalo?“ „Napadli tě nějakí darebácci a já jsem tě pomohl.“ „Opravdu?“ Dívka byla stále zmatená a v šoku a rozhlížela se kolem sebe, jako by hledala nějaký záchytný bod nebo ochranu. „Ano, opravdu. Doprovodím tě domů. Jak se jmenuješ, já jsem Darius.“ Dívka odpověděla, že se jmenuje Eva. „Hezké jméno a kde bydlíš Evo?“ „Až na druhém konci města, na sídlišti. Ale měli bychom to nahlásit na policii. Co se stalo s těmi násilníky?“ „Násilníci utekli, zahnal jsem je. O policii se postarám, zajdu tam hned zítra. Teď jsi důležitější ty, ostatní počká.“ Dívka nakonec souhlasila, abych ji doprovodil a pokusila se dokonce o úsměv.

Když jsem Evu odvedl domů a ujistil se, že je v pořádku, vrátil jsem se pak na místo činu a uklidil po sobě. Přesto, že jsem se snažil být důkladný a ukrýt těla na bezpečném místě, stalo se, že byla jednoho dne náhodně objevena. Rodiče nahlásili, že pohřešují své syny a policie zahájila šetření.

Mezitím jsem se poněkud proti své vůli sblížil s Evou. Potkal jsem ji v supermarketu, kde jsem nakupoval nějaké potraviny do zásoby. Překvapeně na mě zírala, v šoku, že mě vidí

ve dne a mezi tolika lidma. Byla u protější pokladny a stále se na mě dívala, až to bylo nápadné několika lidem. Když se vzpamatovala z našeho druhého setkání a uvědomila si, co dělá, tak na mne zamávala, abych na ni počkal. Jen velice nerad a nechotně jsem souhlasil. Ale pomalu jsem se sunul k východu a doufal, že ne mne zapomene. Přesto mne dohonila a hned

mne oslovila: „Jsi to ty, že jo,?“ zeptala se, abych jí to potvrdil. Odpověděl jsem, že si mne nejspíš s někým spletla. Nemám totiž ve zvyku se moc přátelit s lidmi, snažím se jim spíše co nejvíce vyhýbat. Mám s nimi bohužel jen velice špatné zkušenosti. Ale dívka byla neodbytná a trvala na tom, že já jsem ten její zachránce. Za každou se snažila mne sbalit. Což jí ostatně ani moc práce nedalo. Pozvala mne totiž na narozeniny, na kterých prý nesmím chybět. Zeptal jsem se, kdy že by to mělo být. Odpověděla, že zítra. Zeptal jsem se ještě na čas. „Večer, přirozeně, v osm.“ Řekl jsem, že tam přijdu. Ihned mi dala svoji adresu. V duchu jsem přitom doufal, že na to zapomene. Teď už mi nezbyvalo nic jiného, než tam opravdu přijít. Moc se mi tam nechtělo, protože jsem přirozeně očekával nějaký trapas nebo podraz. Ale když nadešel ten okamžik, tak jsem se přistihl, že se i docela těším. Již dlouhou dobu jsem nikde ve společnosti nebyl a tak jsem byl zvědaví. Ani jsem přitom žádné zvláštní vzrušení nebo napětí nepocítoval, jestli mi rozumíte. Prostě to byla obyčejná společenská událost.

Kolem osmé jsem zazvonil u Eviných dveří. Z bytu bylo slyšet, že zábava již dávno začala. To mne poněkud vyvedlo z míry a dostal jsem sto chutí se vrátit domů. Naneštěstí se však v ten moment otevřeli dveře a v nich se objevila Eva. Usmála se, když zjistila, že jsem skutečně přišel. „Tak jsi přeci dorazil Darie. Myslela jsem, že nepřijdeš.“ „Slíbil jsem to,“ odpověděl jsem. Vpustila mne do bytu a uvedla do obývacího pokoje, jako svého nejvzácnějšího hosta. Bylo tam asi deset lidí. Nebylo to moc symetrické, neboť holek byla většina. Některé hosty jsem bohužel znal, z dřívějšího života. Ještě, než-li jsem se stal wampem a nemám na ně právě nejlepší vzpomínky. Ale většinu tvořili vrstevníci Evy. Jeden z mých bývalých známých se ke mně hned hlásil a už z dálky volal: „Nazdar Jardo, kamaráde. Kde se tady bereš, nevěděl jsem, že znáš Evu?“ Nezapomněl mi hned připomenout mé lidské jméno, které jsem se snažil vymazat z paměti.

Snažil jsem se zapadnout do společnosti a dělat, jako že tady nejsem. Ale mému utrpení nemělo být konce. Neboť Eva všem oznámila, kdo jsem. „To je můj zachránce,“ řekla Eva a přitiskla se ke mně. Všemi svými smysly jsem najednou ucítil její pulsující srdce a vůni krve, která mne přitahovala takovou silou, až jsem téměř omdlel. Pojednou jsem se na mladou společnost díval trochu jinak. Přimhouřil jsem oči a začal cítit tlukot jejich srdcí. Pomalu jsem se dostával do transu, který je pro wampy neovladatelný. Uvědomil jsem si, co dělám a také, že jsem byl pozván na oslavu života, nikoliv na nějaký pochybný rituál. Trhl jsem s sebou a snažil se nedat nic najevo. I když to bylo nesmírně, nesmírně těžké. Musel jsem zůstat jako člověk. Neustále jsem si to v duchu opakoval.

Na stole byly mísy s jídlem, hrála hudba, tančilo se, lidé se bavili. Eva mne učila tančit a musel jsem ochutnat dort a další sladkosti. Pak mi ukázala byt. Byl docela veliký a prostorný, pěkně zařízený a vybavený. Bohužel ještě měla pokoj dohromady se svým bratrem. Ten se však večírku nezúčastnil, protože měl rande se svojí holkou. Využil toho, že rodiče nebyli doma. Vztahy v této rodině nebyly právě nejideálnější. Povšiml jsem si, že v rohu stojí saxofon. Zeptal jsem se Evy, jestli si mohu zahrát. „Ty na to umíš?“ „Tak trochu,“ pokrčil jsem rameny. Vzal jsem si saxík do obývacího pokoje a začal pomalu hrát. Všichni ustali s hlasitým hovorem a někdo vypnul muziku z rádia. Najednou se všichni zaposlouchali do mé melodie. Byla to moje vlastní skladba, jednalo se spíše o improvizaci, než něco konkrétního. Bylo to pro Evu. A pak jsem poněkud změnil rytmus a spustil své oblíbené Mississippi blues a všichni se dali opět do tance. Prošli jsme celý byt i chodbu a všude rozhazovali konfety a troubilo se na

trubky. Moc rádi jsme rušili noční klid a sousedy. Pak jsme se vrátili do bytu a pokračovali dál v zábavě.

Vrátil jsem saxík zpátky na místo a řekl jsem Evě, že bych rád již šel domů. Eva mne jen velice nerada pouštěla a ještě na chodbě mne zdržovala otázkami. „Tak Jarda?“ zeptala se,

když jsem se obouval. Stála mezi dveřmi a usmívala se. „To bylo mé dřívější jméno, ještě před zrozením. Říkej mi prosím Darius.“ „Dobře, jak si přeješ Darie.“ Pak se opět: „Jak se z člověka stane upír?“ Překvapeně jsem vzhlédl. Asi si na to vzpomněla. Usmál jsem se: „To je dlouhý příběh, opravdu velmi dlouhý a není to příjemné povídání.“ „Já mám času dost „Někdy ti to povím, slibuji. Je to příběh plný bolesti, utrpení, zrady. Nespravedlivého obvinění, mučení, znásilňování, psychického a fyzického týrání. Opravdu nic příjemného, žádná Twilight sága.“ „Nevěděla jsem, že umíš hrát tak dobře na saxofon,“ obrátila Eva list, v duchu jsem jí poděkoval. „Hraješ lépe, než-li můj bratr.“ „Umím také na trubku. To víš, když má někdo dlouhý život, může se všeličemu přiučit.“ „Kolik je ti?“ „53 let, jsem teprve mladý upír. Mám všechno před sebou.“ „Děkuji ti za hezký večer. Byl to moc příjemný, Darie,“ řekla Eva a políbila mne na tvář. S těmito slovy jsme se rozloučili.

Jak jsem se již zmínil dříve: případ tří roztrhaných mladíků začala šetřit policie. Ale jelikož se jednalo o policii místní, z našeho městečka, tak se moc daleko nedostali. Proto byl povolán expert, respektive expertka až z Prahy. Byla to pro vyšetřovatele opravdová záhada, s něčím podobným se dosud nesetkali. Takhle roztrhat tělo nedokáže žádné zvíře, natož člověk. Experti, později jich přijelo víc, byli zmateni a šokováni. Za žádných okolností si nedokázali připustit možnost, že by se mohlo jednat o něco paranormálního. Že by zde mohla být nějaká bytost mystického původu, která by toto dokázala. Proto zkoumali jen obecně známé jevy, modely a situace a přirozeně, že nedosáhli uspokojivých výsledků.

Jedna policistka však byla otevřenější a přístupnější novým poznatkům a zkušenostem a jen tak se experty nenechala zmást. Byla velmi zarputilá a umíněná a hned tak nic nevzdávala. Jmenovala se Jitka Volfová a dostala ten případ na starost. Vedení policie doufalo, že se tím na nějakou dobu zaměstná a bude od ní na chvíli klid. Neboť byla známá i jako velká potízištká a mezi kolegy moc oblíbená nebyla. Náhodně shlédla jeden film o upírech a vlkodlacích. To ji zaujalo natolik, že se na to neváhala zeptat expertů. Ještě týž den to samozřejmě vědělo celé oddělení a ona se stala terčem posměchu, nejrůznějších narážek a vtípků. Ale ona si toho nevšímal a šla dál zarputile za svým cílem. Byla přesvědčena, že jednou odhalí celou pravdu. Bylo mi jí docela líto, a v duchu jsem jí držel palce, aby to vyřešila. Byla mi svým způsobem sympatická.

V našem městečku není kriminalita moc veliká, ale přeci jenom existuje. Tu a tam dojde k nějakému napadení, krádeži, loupežnému přepadení a podobně. Proto mne překvapilo, když jsem zjistil, že zde má proběhnout nějaká větší akce. V jednom skladu mělo dojít k předání jistého druhu zboží. Nemělo to být v Praze nebo v jiném větším městě, ale tady u nás. Někteří mafiáni to asi považovali za dobrý vtíp a domnívali se, že tímto způsobem zmatou policii. Ale to by nesmělo být tady, v Čechách, kde se všechno hned vykecá. Samozřejmě, že se to policie dozvěděla a učinila nezbytná opatření. Dozvěděl jsem se to díky své „známé“ policistce Jitce a rozhodl jsem se jí v tom trochu podpořit. Neboť její nadřízení považovali za dobrý žert, když tímto úkolem pověří právě Jitku. Protože se domnívali, že to bude nejjednodušší cesta, jak se jí jednou provždy zbavit. Jelikož předpokládali, že nebude mít úspěch a vyláme si na tomto případě zuby. Jitka se však na celou akci velmi důkladně a svědomitě připravila. V den předání zboží byly potřebné policejní oddíly v pohotovosti a připravené zasáhnout. Jitka vše zorganizovala naprosto perfektně.

Zpočátku se zdálo, že vše proběhne hladce a bez problémů. Obě zainteresované skupiny se sešly jednoho letního večera ve skladu společnosti, která se oficiálně zabývala dovozem léčiv,

aut a náhradních dílů. Někteří členové gangu dokonce vtípkovali o tom, jak policajty doběhli. Neměli samozřejmě sebemenší tušení o tom, že je vše trochu jinak, než, jak si představovali. Když jsem se dostavil na místo činu, tak bylo již vše v plném proudu. Všichni byly na svých místech a čekali na pokyn velícího důstojníka. Jitka však záměrně vyčkávala a zásah prodlu-

